

Evangelhia după Ioan - Capitolul 5

Pentru început scena se mută în Ierusalim, ca astfel să vedem al treilea semn pe care Domnul l-a făcut prin vindecarea slăbănogului de la scăldătoarea Betesda. Iudeii care citesc această Evanghelie vor spune probabil: »Ca națiune, suntem bolnavi și aproape de moarte; avem nevoie de viață; dar noi avem Legea; să nu găsim noi oare vindecarea în ea?«

Legea lui Moise a pus înaintea omului un drum al binecuvântării. Numai un lucru era necesar din partea oamenilor, dar acest singur lucru îi lipsea complet omului. Legea cerea ca el să aibe putere să se folosească de faptele bune puse la dispoziție. Cazul omului lipsit de putere de la scăldătoarea Betesda prezintă în mod clar starea în care se găsește orice om care este pus la probă de către Lege. Păcatul a nimicit puterea noastră, așa că ne lipsește condiția necesară cerută de Lege. Aceasta a fost așa de evidentă la acest om, că el nici nu a mai amintit de puterea lui proprie care dispăruse, ci a constatat numai că nu era nimeni acolo, care să facă pentru el ceea ce el nu putea face. »Nu am pe nimeni«, spune el.

Însă în mărturisirea lui se recunoaște dorința lui de a se face sănătos, și prin cuvântul Domnului i s-a redat sănătatea deplină. Ceea ce Legea nu a putut face pentru el, căci ea era lipsită de eficiență ca urmare a lipsei de putere a cărnii omului, s-a petrecut deodată prin lucrarea Fiului lui Dumnezeu, care a fost în acel moment pe pământ. Acel om a fost în stare nu numai să meargă, ci să-și ducă și patul, care odinioară era dovada lipsei lui de ajutor. Domnul i-a poruncit să facă aceasta, cu toate că era ziua de Sabat.

Legea Sabatului era foarte severă. Era interzisă orice formă de activitate, nici măcar nu aveai voie să aduni lemne și să faci focul. De aceea iudeii s-au înfuriat imediat atunci când au văzut că omul își ducea patul. Cu toate acestea el a avut răspunsul potrivit pregătit. Omul care l-a vindecat, i-a spus să facă aceasta; scurt timp după aceea el a putut să spună și numele Omului Aceluia – Isus. În râvna lor pentru ziua de Sabat iudeii au început din momentul acela să-L urască și să-L prigonească.

Domnul nu a spus nici-un cuvânt de apărare și nu a dat nici-o explicație; dar ceea ce El a făcut într-un mod așa de simplu se aseamăna cu o secure care a fost înfiptă în rădăcinile acestei rânduiei legaliste. Potrivit Legii lui Moise, Sabatul era un semn rânduit între Dumnezeu și Israel, așa cum rezultă clar din Exodul 31,12-17, cu toate că Sabatul ca atare avea la bază odihna lui Dumnezeu după ce s-a încheiat lucrarea creației. În ceea ce Îl privește pe Isus, El l-a dat de-o parte. De când această creație a fost pătrunsă de păcat, Tatăl Său a lucrat și nu S-a odihnit, iar Domnul a lucrat în același fel în părtașia cu Tatăl Său și El nu a considerat că trebuie să țină Sabatele.

Această afirmație tăioasă a provocat pe iudei la o ură de moarte, și anume din două motive, prezentate în versetul 18. El a rupt semnul legământului cu care se lăudau ei și prin această comportare El a afirmat că Dumnezeu este Tatăl Său, făcându-Se astfel una cu Dumnezeu. Versetul 18, trebuie subliniat aceasta, este explicația dată de Ioan, de ce iudeii căutau să-L omoare, și nu o relatare despre motivele iudeilor – cu toate că ei ar fi putut vorbi în felul acesta. Este explicația dată de Duhul Sfânt prin Ioan și astfel este o dovadă că în filiațiunea Domnului nostru nu sunt cuprinse gânduri ascunse cu privire la o poziție de subordonare în relația cu Tatăl.

Ura de moarte din partea iudeilor este întâmpinată de Isus cu un răspuns impresionant (versetul 19). Fiul, prezent aici în chip de om, a preluat să îndeplinească în chip desăvârșit voia și lucrarea Tatălui. De aceea nu putea să facă »nimic de la Sine«, independent de Tatăl să pună ceva în mișcare; dimpotrivă, în toate lucrurile a lucrat așa cum l-a spus Tatăl Său. Cu siguranță, aceste cuvinte ne descopere adevăruri mult mai adânci, și anume că premiza unei astfel de comportări era înrădăcinată în unitatea desăvârșită cu Tatăl. Cu toate că era Om, era așa de deplin și desăvârșit în unitate cu dumnezeirea, că Îi era imposibil să facă ceva fără Tatăl. În acest sens expresia »Fiul nu poate face nimic de la Sine« nu este o mărturisire a unei oarecare incompetențe sau a unei subordonări, ci o constatare a dumnezeirii Sale nelimitate.

»Tatăl iubește pe Fiul«. Aceste patru cuvinte se găsesc ca o remarcă a evanghelistului la sfârșitul capitolului 3. Le avem și aici în versetul 20 spuse de Isus Însuși. Fiul, așa cum era El acum în chip de om pe pământ, știa tot ce a făcut Tatăl și urma să facă lucrări mai mari decât cele care au avut deja loc. El va apărea ca Dătător al vieții și ca Cel care face judecata. A trezi la viață înseamnă a da

viață, și aici Fiul lucrează potrivit vocii Sale suverane, în timp ce această voce este în armonie deplină cu voia Tatălui.

În versetul 21 se diferențiază între învierea morților și darea vieții. Cei care au murit fără să aparțină lui Dumnezeu vor învia, dar nu se spune despre ei că vor primi viața. În afară de aceasta există o primire a vieții chiar și atunci când nu este vorba de înviere, așa cum arată versetul 25. Fiul va învia morții, așa cum spune El în versetele 28 și 29, dar în versetul 21 este vorba de faptul că El dă viața, așa cum face Tatăl. La începutul Evangheliei L-am văzut ca Acela care are viața în Sine Însuși, și El a descoperit această viață, ca astfel ea să devină lumina oamenilor. Aici merge un pas mai departe: El este Dătătorul vieții. În privința aceasta lucrează împreună cu Tatăl.

În ceea ce privește judecata, Fiul lucrează pentru Tatăl (versetul 22). Sunt lucruri pe care Fiul le respinge, cum ar fi fixarea și facerea cunoscut a »zilei aceia, sau a ceasului acela«, așa cum vedem în Faptele Apostolilor 1,7 și în Marcu 13,32; aici vedem că Tatăl nu judecă, ci toată judecata a dat-o în mâinile Fiului. Acest fapt nu trebuie folosit pentru a diminua într-un fel oarecare onoarea și slava Tatălui, sau a Fiului. Versetul 23 se referă în mod deosebit la persoana Fiului, care prin faptul că a devenit om era expus să fie pe nedrept dezapreciat public de către aceia care nici nu L-au înțeles, și nici nu L-au iubit. În ceasul judecății va fi onorat de toți. Dacă în acest timp El nu este onorat, asta înseamnă totodată că nici Tatăl, care L-a trimis, nu este onorat. Este clar, că Tatăl nu va accepta nici-o onoare de la aceia care totodată nu onorează și pe Fiul.

Domnul face în această vorbire minunată trei afirmații, pe care le accentuează în mod deosebit prin cuvintele »adevărat, adevărat«. În versetul 19 accentuează unitatea Sa deplină cu Tatăl în toate lucrările Sale, așa cum am văzut. În versetul 24 accentul se pune pe legătura strânsă cu Tatăl. Atunci când Cuvântul a devenit trup, El a fost Trimisul Tatălui, și prin Cuvântul Său a fost făcut cunoscut Tatăl. De aceea El nu vorbește simplu »cine aude cuvântul Meu și crede«, ci »... crede Celui care M-a trimis«. Noi credem în Dumnezeu prin cuvântul Fiului, așa că Petru putea acum să scrie credincioșilor: »prin El, credeți în Dumnezeu« (1 Petru 1,21). Domnul face aici cunoscut că o asemenea ascultare și credință simplă arată trei rezultate uluitoare: posesiunea vieții veșnice, păzirea de judecată, trecerea din moarte la viață.

De mii de ori s-a folosit acest verset minunat ca să aducă lumină și siguranță păcătoșilor fricoși și căutători. Fie ca el să fie în continuare de mii de ori folosit în același scop! Câtă siguranță oferă acest verset, da, se face simțită chiar la suprafața lui! Dar noi vom fi mult mai mult răsplățiți dacă vom privi atenți în profunzimea lui. Fiul dă viața cui vrea și El face toată judecata. El rostește cuvântul dătător de viață, care conduce sufletul la credința în Dumnezeu și în același moment viața este partea noastră, și noi niciodată nu vom merge la judecată. Noi am devenit obiectul acelei prime mari lucrări, despre care El a vorbit, și niciodată nu vom mai intra în a doua lucrare. El pune accentul pe partea pozitivă, vorbind în două feluri despre viață. Nu este numai viața pe care o posedă cel credincios, ci și aceia în care el trece din domeniul morții.

Dacă vorbim despre viața legată de această creație, atunci avem de a face cu o noțiune, pe care nu o putem analiza sau defini. Dar acest cuvânt de pe buzele noastre nu are numai un sens simplu, ci unul multiplu. Noi privim, de exemplu, nu numai scânteia de viață din om sau animale, ci și condițiile de care el are nevoie pentru existența sa. Peștele nu poate avea viață fără apă, și nici omul nu poate avea viață fără aer. Tot așa nu există viață spirituală și veșnică fără Dumnezeu; și nu există cunoașterea lui Dumnezeu fără descoperirea făcută prin cuvântul Celui trimis și fără credința care primește acest cuvânt. Din acest motiv credem că Isus nu a vorbit numai despre cei credincioși, că ei au viața veșnică, ci și de faptul că ei ies din acea stare de moarte spirituală, caracterizată prin lipsa totală de cunoaștere a lui Dumnezeu, ca să intre în domeniul vieții, care este umplut de lumina cunoașterii Tatălui. De aceea nu este de mirare că El pune un accent deosebit pe această afirmație.

Și în versetul următor El accentuează o afirmație, cu privire la o perioadă de timp care urma să înceapă și în care această mare lucrare dătătoare de viață urma să se desfășoare în chip deosebit. În acest verset vedem prezentată această lucrare mai mult sub aspectul suveranității Sale în a lucra – credința nu este explicit numită -, cu toate că fără credință nimeni nu poate auzi »vocea Fiului lui Dumnezeu«. Acest »ceas« durează până în zilele noastre, și pe parcursul secolelor mulțimi de oameni au auzit vocea vestitorilor Cuvântului, fără însă să audă vocea Sa în acest Cuvânt. Numai

aceia care au auzit vocea Sa au trecut la viață. Ei au primit viața, deoarece, așa cum ne spune versetul următor, Fiul ca Om are viața în Sine Însuși, ca și Tatăl. Viața era realmente în El, căci afirmația »în El era viața« (cap. 1,4) este legată de existența Lui veșnică. Aici vedem însă, că Fiul în umanitatea Lui este dat de Tatăl ca izvorul principal al vieții veșnice pentru oameni. Noi posedăm această viață ca venind din El, și numai El o poate da altora, deoarece El o are în Sine Însuși și o posedă realmente. Această lucrare măreață dătătoare de viață aparține exclusiv Lui, și acum este timpul când ea se face. Vocea Sa a răsunat în liniștea adâncă ascunsă a multor inimi: ele au auzit-o și trăiesc. Nu avem voie să inversăm ordinea acestor cuvinte, așa cum au făcut unii. Nu se spune »cine trăiește, acela va auzi«, ci »cine va auzi, acela va trăi«.

Dar Fiul lui Dumnezeu este și Fiul Omului, și ca Fiu al Omului El este nu numai izvorul vieții, ci și Judecătorul suprem al tuturor. Ca Fiu al Omului a trebuit să fie înălțat; omul a cutezat să-L judece. În curând vom auzi mulțimea poporului spunând: »Cum dar zici Tu că Fiul Omului trebuie să fie înălțat? Cine este Acest Fiu al Omului?« (capitolul 12,34). Exact, va veni ziua când ei vor ști cine este El, dar aceasta va fi atunci pentru pierzarea lor veșnică. Cu toate că la prima vedere pare foarte minunat faptul că toată judecata a fost dată în mâinile unui Om, noi de fapt nu trebuie să ne minunăm. Va veni un alt ceas, când vocea Fiului Omului va fi auzită, și nu numai unii o vor auzi, ci toți – și buni, și răi.

Numai aceia care au auzit vocea Fiului lui Dumnezeu, și au trăit-o, au puterea să facă binele. Viața se exprimă în binele care rezultă din ea și care este dovada existenței ei. Toți ceilalți au făcut răul. Vocea Fiului Omului va chema pe toți cei din morminte, fără nici-o excepție, căci există o înviere pentru judecată și o înviere pentru viață. Aceste învieri sunt aici diferențiate, cu toate că va trebui să vedem și alte locuri din Scriptură pentru a recunoaște că ele au loc la o diferență mare de timp una de alta. Dar ambele sunt în viitor; căci cuvintele »și acum a și venit« nu se întâlnesc în acest context.

Cu toate că toată judecata este în mâinile Lui, El nu face această judecată independent, sau fără Tatăl. Prin faptul că a devenit Om, El nu va mai părăsi acest loc pe care l-a ocupat, ci exercită în chip desăvârșit sarcinile legate de el. Dacă ar fi zis »Judecata Mea este dreaptă, deoarece Eu sunt Cuvântul care S-a făcut carne«, aceasta ar fi fost absolut adevărat; dar El Își întemeiază constatarea pe: »pentru că nu caut să fac voia Mea, ci voia Tatălui, care M-a trimis«. De aceea toată judecata poate fi dată, fără a exista vre-un pericol, în mâinile unui Om de un asemenea rang; și în acest sens vorbește El: »Eu nu pot face nimic de la Mine Însuși.«

În Evanghelia după Matei 20,23 sensul propriu al cuvintelor lui Isus era: »Nu atârnă de Mine s-o dau.« În Evanghelia după Marcu 13,32, El spune totodată: »Nu este treaba Mea să știu«. Iar aici vrea să spună: »Nu este treaba Mea, să fac ceva.« Toate cele trei expresii corespund dependenței smerite în care El sta din pricina slavei dumnezeirii și a mântuirii noastre; cu nimic ea nu a lezat poziția Sa supremă în unitatea dumnezeirii. Dar ea ne arată ceva despre ce înseamnă că El »S-a dezbrăcat pe Sine Însuși«, sau »S-a smerit«, așa cum ne spune Filipeni 2. Aici avem prezentarea acelui »Kenosis« (expropriere, deșertare) despre care vorbește Scriptura și care este cu totul altceva decât speculațiile rău intenționate ale teologilor necredincioși, care atribuie Domnului nostru imperfecțiune și greșeli.

Adevărul însă constă în aceea, că El în maiestatea Sa aici pe pământ a fost numai pentru a face voia Tatălui și toate cuvintele Sale redau gândurile Tatălui. Chiar și atunci când este vorba de mărturia despre Sine Însuși, a pus totul în mâinile Tatălui. Oamenii obișnuiesc să facă reclame pentru ei înșiși, dar la El nu a fost așa.

Primul martor a fost Ioan, un om. Isus nu avea nevoie de mărturia acestuia, dar El o amintește, dacă prin aceasta unii din ascultători vor ajunge la mântuire. În versetele 33-35 Isus dă mărturie despre Ioan, care se aseamănă cu o lampă aprinsă, care împrăștie lumină, și care a depus mărturie despre adevăr. În felul acesta mărturia lui era caracterizată de căldură și lumină, dar el era numai o lampă – căci aceasta se înțelege din cuvântul folosit de Domnul -, în timp ce Isus era adevărata lumină, care lumina ca soarele în toată puterea lui. Însă soarele nu are nevoie de lampă, ca să mărturisească despre el, atunci când arde și luminează.

Lucrările, pe care Tatăl le-a dat Fiului ca să le facă, erau în același timp raze de lumină, așa cum soarele trimite razele sale. Ele dădeau o mărturie despre El mai mare decât mesajul lui Ioan. Erau așa de evident divine, că Îl dovedeau că este Trimisul Tatălui. Și în al treilea rând, Tatăl Însuși a depus mărturie despre El, și în mod deosebit la botezul înfăptuit de Ioan; dar iudeii în gândirea lor firească nu au recunoscut aceasta. Ei își doreau o mărturie care corespundea naturii lor firești, să vadă și să audă; nu au știut nimic despre acel cuvânt al Tatălui, care dă naștere la o iluminare spirituală.

În afară de aceasta erau Scrierile Sfinte. Ele mărturiseau realmente despre El, iar iudeii le cercetau. Credeau că au viața veșnică în ele, dar Hristos era Cel care o da, iar ei nu voiau să vină la El. Când oamenii sunt conduși la Hristos prin cercetarea Scripturii, atunci ei au cu adevărat viața veșnică prin Scriptură; altfel ei își însușesc cunoștințe teologice și rămân morți din punct de vedere spiritual. Aceste cuvinte ale Domnului aruncă o lumină strălucitoare asupra rolului adevărat al Sfintei Scripturi.

Și în cele ce urmează Domnul arată clar cât de bine cunoaște El pe împotrivorii Lui. El era aici în Numele Tatălui Său, și de aceea cinstea și onoarea care I se aducea din partea oamenilor nu însemna nimic pentru El. Ei nu aveau dragostea lui Dumnezeu în ei, de aceea erau obsedați de onoarea pe care și-o dădeau unii altora, în loc să caute ceea ce vine de la Dumnezeu. În gândurile lor slăveau pe oameni, ceea ce dintotdeauna a fost o piedică în calea credinței; ei *nu puteau* crede. Isus a venit în Numele Tatălui, ceea ce înseamnă că El a căutat să-L slăvească pe El, pe Tatăl Său. Toate acestea erau străine pentru ei, de aceea L-au respins. Dacă un altul ar veni în propriul său nume și ar căuta propria lui onoare, acesta era gândul lor, atunci îl vor primi pe acesta. Prin aceste cuvinte Domnul a prorocit venirea lui Anticrist, prin a cărui venire falșă slavă de sine a omului va atinge punctul culminant.

Aceste cuvinte descoperă și motivele rele care se ascundeau în inima împotrivorilor Lui, dar pe care El nu le acuza. Moise era cel care le acuza prin Legea pe care le-a dat-o. În sentimentele lor erau mândri cu Moise, că din onorea acestui om va curge ceva și peste ei, dar în realitate ei nu credeau și nu au ascultat ce a spus el. Dacă ar fi făcut aceasta, atunci ar fi primit și pe Hristos. Versetul 39 se referă la scrieri ale Vechiului Testament; ele »mărturisesc despre Mine«. Versetul 46 se referă în mod deosebit la primele cărți ale Bibliei, pe care le-a scris Moise, căci »el a scris despre Mine«. Aici este cheia pentru a deschide tot Vechiul Testament: tema lui este HRISTOS, Cel care va veni.

Este remarcabil cum Domnul leagă cuvintele Sale cu scrierile lui Moise. Dacă oamenii resping mărturia de odinioară a slujitorilor, atunci ei resping și pe Fiul, atunci când El vorbește. Este realmente așa. Și oamenii zilelor noastre, care nu cred cărțile lui Moise și care îl resping chiar ca autor, nu cred cuvintele Domnului. Nici nu poate fi altfel, căci Domnul tocmai aceasta confirmă, ceea ce iudeii nu recunoșteau. Și noi trebuie să ne decidem între moderniștii raționaliști și Hristos. Aceștia au călcat pe urmele acelor iudei împotrivorii: aceasta este totul. Cele două întrebări »Cum puteți voi crede?« și »Cum veți putea voi crede?« sunt foarte eficace. Deoarece dragostea lui Dumnezeu este prezentă, deoarece slava oamenilor dispare din ochii noștri, vom accepta Scripturile Sfinte și le vom crede, și prin credință ele ne vor conduce la Hristos.